

Милош Милишић Милан

ОНА ЈЕ ПОРАЂАЛА НЕРОТКИЊЕ

Она ме је сакрила да ме не нађу
оплаканог
јер велики сам већ за фотолрафисање
у морнарском оделу
она ме је миловала врбовим шакама
и говорила: мој си, мој си
она ме је водила
да видим своје име уписано
у књигу мртвих
и волела се самном успут
по надгробним плочама светаца
ја сам био смртно заљубљен у њу
док је она порађала нероткињу
а низ дојке јој се сливало вино

она ми је шапутала:
не бој се, не бој се,
док сам умирао на њеним шакама
она је умрла кад сам се ја
проклет мукама њеним родио

БИТИ ИЛ НЕ БИТИ

Шта ћу ја на трговима
тргови су тужна места
плачљивим царевима је место у музејима

Шта ћу ја на улицама
пешачким прелазима
и пред зеленим светлом јутра
боље је читати Шекспира и Брехта
него посећивати позориште лоших глумаца

Шта ћу ја на скверовима тротоарима
мален
и проклет
трамваји су превозна средства
то треба схватити

Шта ћу ја на плажама и купалиштима
балсамованим фараонима је место под земљом
у царству пчела и лептира

Шта ћу ја у царству пчела и лептира
кад ме нема на трговима
пешачким прелазима
пред зеленим светлом јутра
у позоришту лоших глумаца
играју Шекспира и Брехта
и ко ће аплаудирати режираној трагедији
ако сам ја под земљом
у царству балсамованих фараона
и оробљене светлости

ШТА ЈЕ МРТАВ ЦЕЗАР РЕКАО БРУТУ

Ево ти нож, Бруте,
само немој слеђа
и немој због жене, ратници смо

Моје тело је требало нож
у својој крви
и већ сам се био уплашио
да ће ми постеља последњи пејсаж бити

Јутра се понављају
и живот тече у круг
осетићеш то једне вечери
кад ти имењак уместо пехара вина
дарује нож у плећа

Ево ти нож, Бруте,
само немој слеђа
и немој због жене, ратници смо

ВЕЛИКА МОДРА ВОДА (из Дневника сећања)

ратнику првога рата Симеуну Милишићу

1916.

Крепало јутро по ко зна који пут у мојим очима
Домовино, има ли те?
Раскапљани снегови и илинске кише
гасе огњиште које пискаво догоревала
данима се вучемо ко шугава кљусад по јаловом беспућу
не би ли те окупали јутром
у које нишанимо што те каља и крвницима се подаје
рађајући слепу копилад
у овом беспућу ни ђаво травку не би нашао
мирише барут и чује се песма набогаљених

низ кундак мивољи песма
једино од тебе што нам остало
жене су нам обешчашћене, деца поклапа
сањамо те како нас чекаш са великом гибаницом у
рукама

гледајући модру даљину
пропнута на прсте
не би ли нас издалека угледала

ДАН, КИША, НЕБО — ТОЛИКО РАЗАЗНАЈЕМ. . .

Разапети амбиси отворених чељусти
жртвеник на кога приносе човека и пушку
сваког дана све ближи и дубљи
небо дотичу и лочу му гнојаво сводиште
крш изникао по нашим лицима
у кршу уклесане стазе за небо
идући ка њему ослушкујемо звекет меденица
свечери кад чобани догнају стада кошарама
ноћ једнолико траје, мирна и упокојена
као онда, кад крај тињавог огњишта
скидох стасалој девојци мараму
да јој коса изникне свуд по моме телу
Домовино, памтиш ли своје синове
напола зазидане у зјапеће урвине?
далеко си да би те видели
али те чујемо
како свечери успављујеш исклијале гробове

ВЕЧЕ ПРЕД РУЖНЕ СНОВЕ

Линула крв из наших очију
из неба, пушака, процветалог камења
сањамо велику модру воду
како грли огрезла изворишта
из којих локасмо мирисе твојих раздраних груди
прима нас у топле одаје и вида нам ране
покривени модрином тражимо од тебе благослов
целиваш нас и опрашташ што су наше раке празне
и испод камених плоча само змије
одлазиш погурена а ми ти машемо, машемо
све док те не прогутају мехурови рибе и тама
бречне нас одлазак твој и пуцамо
у одјек, у јутро, у крш
јуришамо бајонетима на ружне снове
из којих нико да прогна
велику модру воду

СУТЈЕСКА. САВИНЕ ОЧИ

Негде из подножја земљине распукле утробе
звучом јутра
у друго раскомадано тело
у празњикаве снове дечака
који ме фотографише црно-белом техником
(јер ме је ухватио како пишем песму
и кажњава ме истином)

У Долини хероја ратници видају ране
И Сутјеска шапље Савину крв
из његових очију лије вечна река

Тјентиште, јула 83.